

henstille, om de egentlig tro, at den Forsørgelseslyst som nu er til Stede overfor Folk, som bo i Kommuner, hvor de ikke ere forsørgelsesberettigede, for muligvis at faa dem bort, forinden de blive forsørgelsesberettigede, vil blive mindre, fordi man sætter Tallet ned? Jeg vil ogsaa henstille, hvordan De tro Forholdet vil blive overfor Dyndet, Tjenere? Nu er det saadan — og jeg vilde ønske, det vilde gaa i modsat Retning — at medens man tidligere havde Dyndet i Tjeneste i mange Aar, saa har man dem nu kun i et kortere Aaremaal, et eller to Aar, men dersom vi indførte en saadan Bestemmelse som den med de 2 Aar, da er jeg overbevist om, at det maa føre til, at man — ikke alene for sin egen Skyld, men ogsaa for Kommunens Skyld — ikke vil beholde sit Dynde saa længe, især et Dynde, om hvilket man kan sige, at det er rimeligvis et saadant, der i Tidens Løb vil falde paa Fattigvæsenet; saa sætter man det ikke det andet Aar. Jeg kunde nævne mange forskellige Forhold, men jeg tror, at det i høj Grad vilde foregribe en god Ordning ved at gaa ned til 2 Aar. Den næste Vending, jeg vil tillade mig at omtale, er Nr. 8. Jeg skal ikke omtale dens Indhold, jeg staar i dette Punkt som et Mindretal, og jeg kan saa godt forstaa, at der kan indvendes en Del derimod. Der fremkom en Bemærkning fra den ærede Indenrigsminister, hvori der laa en Slags Bebrejdelse for, at vi havde optaget dette Forhold paa Fattiglovgivningen, altsaa vilde ordne noget angaaende Fødselsstiftelsen ved en Fattiglov. Vi maa dog være lige saa berettigede til at stille vor Vending paa en Fattiglov, som den ærede Minister til at sætte en Bemærkning angaaende det samme Forhold paa sit Forslag (Indenrigsministeren: Ja). Det gaar jo saa lige op, og dermed er det forbi. Angaaende Vendingforslagene under Nr. 14 og 15 skal jeg kun sige, hvad jeg i Grunden sagde straks, da jeg begrundede Nr. 14, at naar man har indført dette „i Reglen“ da er det, fordi man havde Rendsstab til, at det i særegne givne Forhold næsten kunde være en Umulighed at holde et saadant Par Folk sammen. Jeg har selv som Sogneraadshoved været i det Tilfælde at saa hjemsendt en meget stor Familie, saa at vi virkelig for nogle Dages Skyld maatte stille dem ad, vi havde ikke Plads til dem i Forsørgelsesanstalten, og mere er jeg vis paa, at man ikke lægger i Vendingen, i hvert Tilfælde ikke fra Udvalgets Side. Jeg skal derfor kun sige til dem, der holde saa bestemt paa, at „i Reglen“ skal udgaa, at jeg skal ikke tage mig det nær, om

man til tredje Behandling indtører en Bestemmelse om, at det kun maa være paa ganske kort Tid, men jeg vil dog gøre opmærksom paa lige overfor det fremkomne, for at Misforstaaelse ikke skal finde Sted, at selv om man mener, at er der en Gradsforstel med Hensyn til Humaniteten i vort Forslag, saa er det en stor Forbedring fra det nuværende, thi nu kan man stille Mand og Kone ad, endogsaa paa længere Tid, ganske vist ikke paa den Maade som det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) antog, naar han tænkte paa almindelig Skilsmisse, saa vidt er der vist ingen, der gaar, men man kan nu stille dem ad endog for længere Tid. Det er netop for at forhindre dette, at Udvalget har stillet sin Vending, og jeg har derfor ment, at man burde have Ordene „i Reglen“ med, fordi der bør være en Undtagelse, idet der kan være noverstigelige Hindringer i et vist givet Øjeblik, men jeg har ikke noget imod og skal endogsaa virke til, at vi ved tredje Behandling faa en Bestemmelse om, at det kun maa være foreløbig, og haaber saa, at Forslagsstillerne under Nr. 15 dermed maa være tilfredse. — Med Hensyn til Vendingforslaget under Nr. 21, da er, hvad der har bevirket, at vi have taget fat paa Betlejerforholdet, det, at man i § 32, som vistnok kunde have været udeladt i en Lov om Fattigvæsenet, er kommen med Ordet Betlejer, og man har da spurgt, hvad der forstås derved, idet man har set, at vedkommende Haandlangere i Politiets Tjeneste have taget saadanne Folk, som gif hen og fik disse Gaver, som vi ere tilfredse og glade ved, at de komme og hente hos os, i Arrest. Nu vil man sige, Ja, men I kunne ikke paaapege noget Tilfælde, hvor de ere blevne dømt, eller som det ærede Medlem for Viborg (Klein) sagde, det kunde være en enkelt Politimester, der i et saadant Stykke er optraadt for stærkt, men saa vil jeg dertil svare, at det er ikke det, vi ville til Lys, men kun dette, at en saadan Person, der har været henne og hente en saadan Gave, skal kunne føres maaste Mile bort til en Arrest for at blive løsladt samme Dag, samme Aften, eller samme Nat og føres tilbage. Efter de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede kyndige Medlem fra Viborg og fra den ærede Minister, og idet man kan haabe, at der efter disse vil blive gjort Skridt til, at noget saadant ikke skal ske for Fremtiden, tillader jeg mig paa Udvalgets Flertals Vegne at tage Forslag under Nr. 21 tilbage.

Formanden (Høgsbro): Vendingforslag under Nr. 21 er saaledes taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager